

IntervOcaal ging voor het eerst de wei in

Als IntervOcaal hadden we door de Corona elkaar al enkele maanden niet gezien en hadden we al helemaal niet met zijn allen gezellig samen gezongen. Maar toen uit onderzoek bleek dat buiten zingen een stuk minder gevaarlijk is, ging Diet voor ons aan het werk: ze regelde een buitenlocatie. Dit werd de bloemenweide in de tuin van beeldend kunstenares Hilda Boer aan de Dr. Zamenhoflaan.

Dit betrof een wilde bloementuin waar een gemaaid wandelpad doorheen loopt met een vierkant en twee diagonale paden. Perfect voor ons! Op dit veld konden we gezellig samen zingen, mooie en nuttige oefeningen doen en we hadden ook een manier om de veilige 1,5 meter afstand te houden.

Voor het eerst de wei in

Op 3 juni was het zover: we gingen voor het eerst de wei in. Op twee tijdstippen konden we terecht met groepen van maximaal 15 personen inclusief Diet en Frank. Ikzelf startte met de eerste groep om 19.30 uur, we waren met dertien mensen. Iedereen kwam vol enthousiasme aan, Diet had gezorgd voor paraplu's en krukjes.

We begonnen met 'het veld verkennen', door met zijn allen te wandelen over het wandelpad. Om de afstand van 1,5 meter te kunnen bewaren waren van tevoren op die afstand van elkaar ringen naast het wandelpad gelegd. Op die manier wist je dat je pas een ring mocht passeren als degene voor je bij de volgende ring was. Diet gaf nog enkele extra opdrachten, om te beginnen tijdens het lopen een paraplu in je nek leggen. Later werd het tempo verhoogd en deden eerst Diet en later de anderen om de beurt bewegingen voor aan de hele groep die uiteraard door de rest nagedaan werden. Om dit verslag te kunnen schrijven heb ik dit alles van de zijkant gevolgd en ik kan zeggen dat dit alles een mooi en bijzonder gezicht was!

En dan nu zingen

Na deze bijzondere warming-up met bijzondere oefeningen nam iedereen plaats in een ring en konden we gaan zingen. Diet en Frank namen plaats in het midden, Frank had voor de begeleiding zijn accordeon meegenomen. We hebben gewerkt met vier van onze liederen

Bij 'Do superstrong' kregen we ervaring met handzingen. Voor iedere noot staat het gebaar vast, maar het werd altijd door één iemand van de groep voorgedaan. Een leuke manier om gebarentaal te ervaren. Bij de 'Hymn to freedom' vond ik de tekst van het lied goed aansluiten op de situatie van vandaag: ook al zijn we ver weg en kunnen we elkaar misschien niet verstaan, met gebaren begrijpen we elkaar en omdat we alles samen doen zijn we vrij. Het zingen van de canon 'Ja dan duia' was op deze plek en deze afstanden ook een aparte ervaring. Bij het zingen van het lied 'Evening rise' werd er tegelijk gelopen door het bloemenveld, wat mooi was om te zien en te luisteren. Het bleek door de grote afstand lastig te zijn om bij je partij te blijven, hierom vroeg Diet ons toen we weer stil stonden het lied met de ogen dicht te zingen. Op deze manier werd je niet afgeleid door alles wat je om je heen zag gebeuren en kon je je helemaal concentreren op je eigen partij. In deze situatie een zeer verrijkende ervaring.

Vanavond gaf het een raar gevoel om in deze omstandigheden buiten te zingen, maar we hebben elkaar in ieder geval weer eens gezien en we zijn als koor samen

geweest om samen te zingen. Van mij mogen we nog wel eens vaker de wei in gaan! Met dank aan Hilda voor het beschikbaar stellen van de tuin.